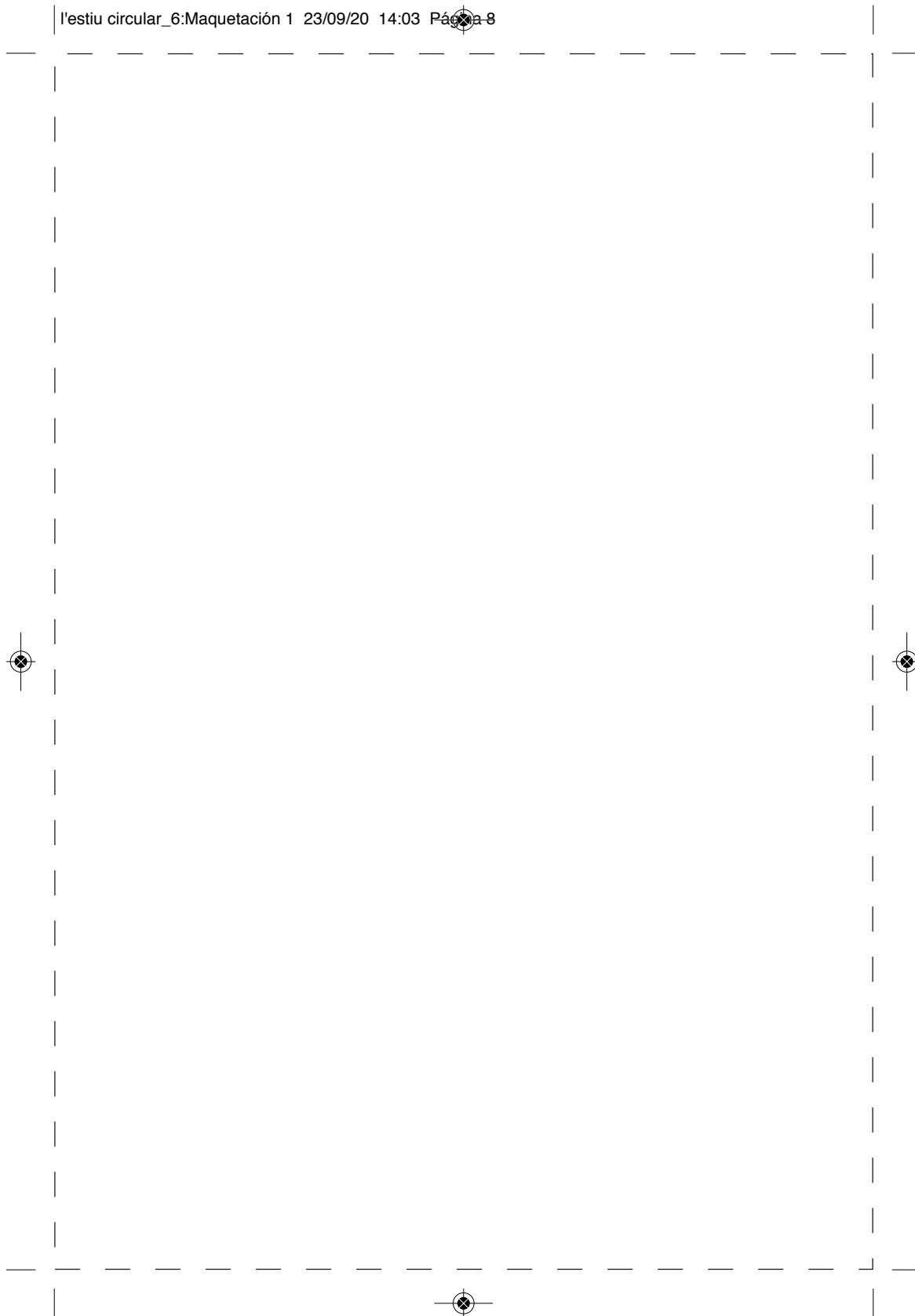

Marion Brunet

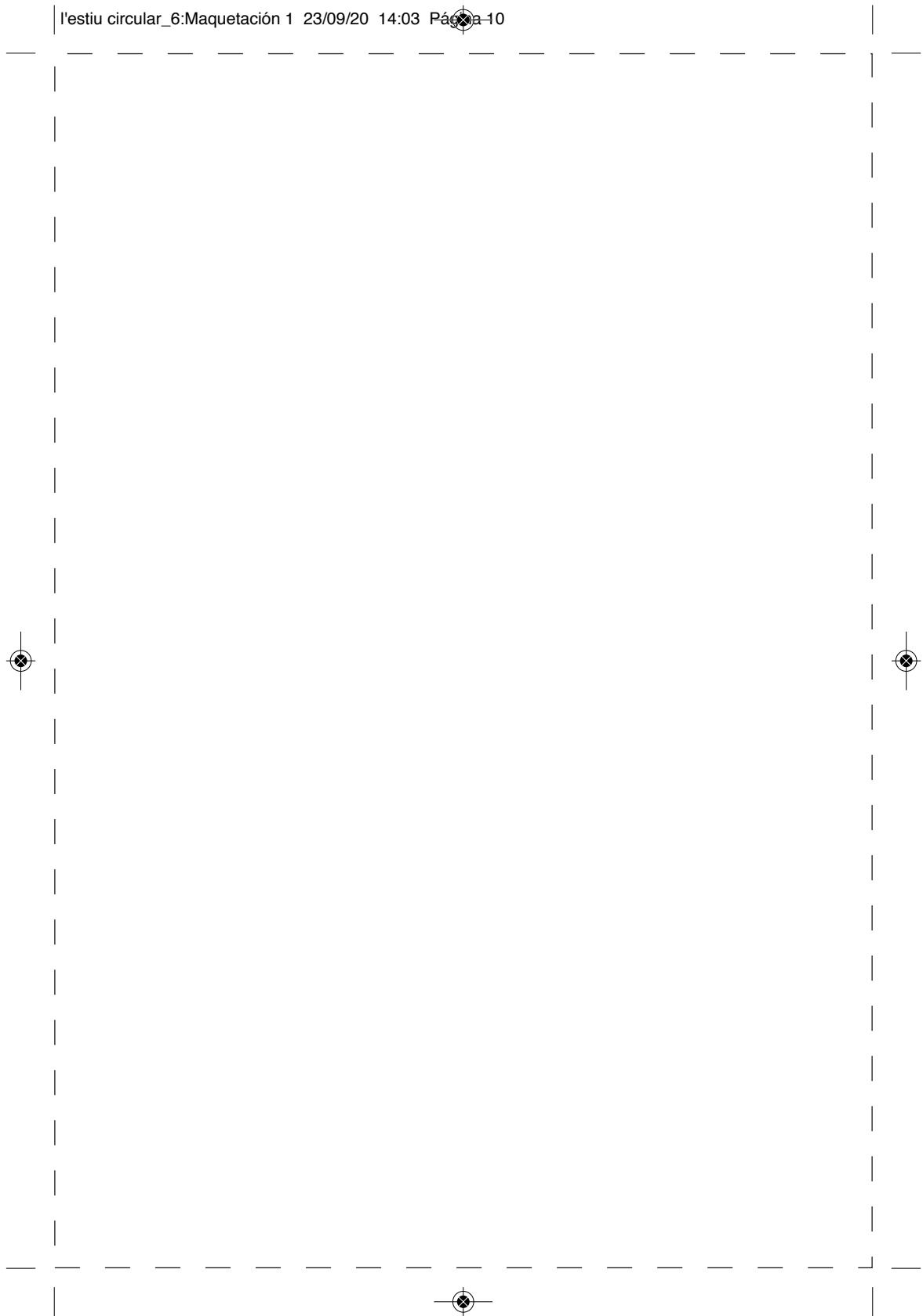
L'estiu circular

Traduït del francès
per Mia Tarradas

CLUB EDITOR
BARCELONA

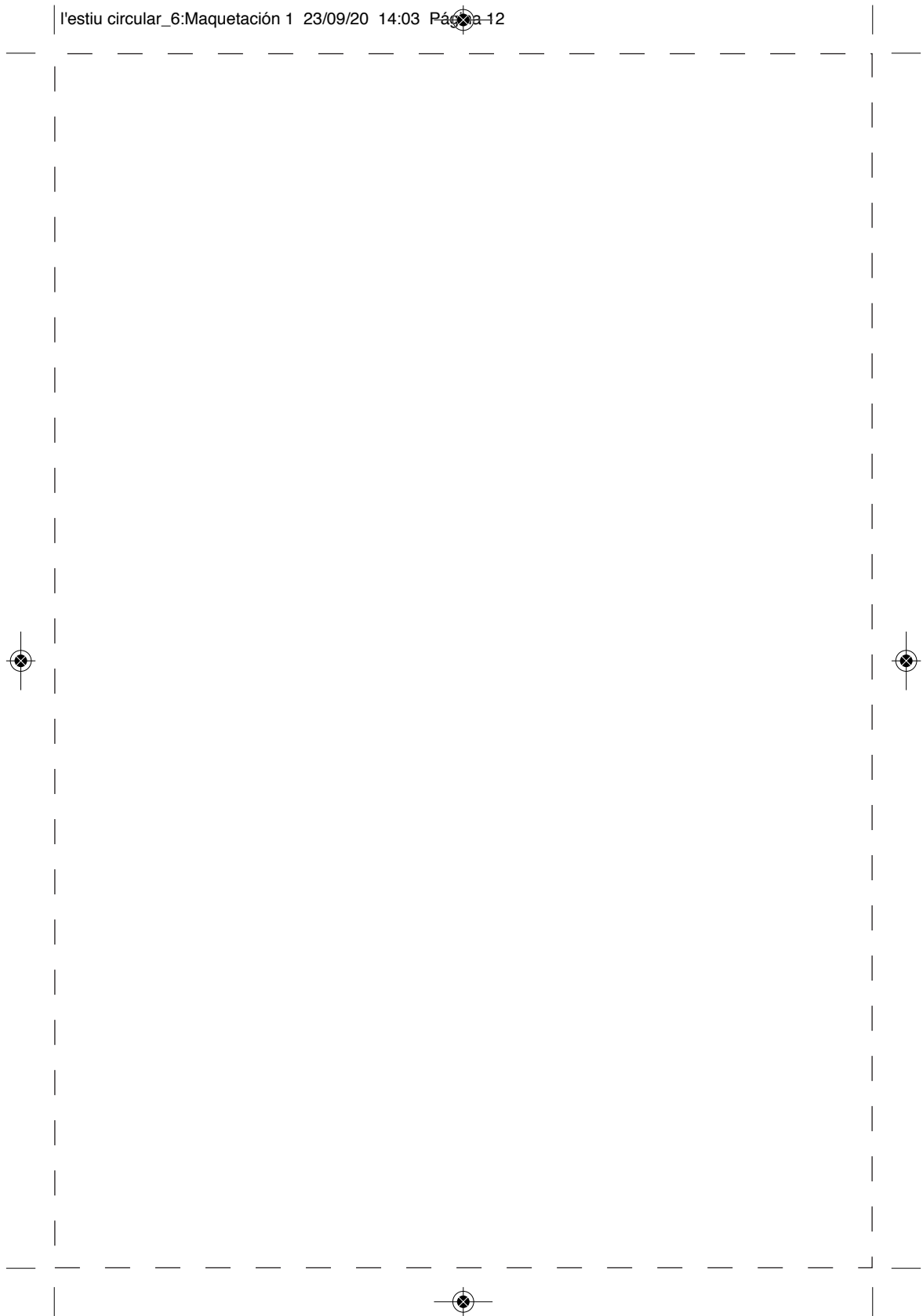

A la meva germana

Llavors va afegir, responent sens dubte als seus propis
pensaments: “La vida, sap, no és mai ni tan bona ni tan
dolenta com ens pensem.”

Guy de Maupassant, *Una vida*

Gossa

A casa, recorda la Johanna, una mà al cul era una cosa simpàtica, una manera de veure com pintava, de dir “tens futur” —a mig camí entre una carícia i un cop a la gropa d’una euga. Les noies tenien els seus trumfos, com a les cartes, i podies creure que jugats al bon moment hi havia manera de guanyar la partida. Però cap noia —ni la Jo ni la seva germana Céline— no en va guanyar mai cap. La cosa estava fotuda de bones a primeres, trumfo o esquer, ho tenien negre fins i tot amb el concepte de joc, perquè no eren pas elles qui n’havien escrit les normes.

Aquest vespre, per a la Céline, no és una mà al cul, és una hòstia a la cara. El pare, boig de ràbia, mig s’ofega. Ja prou que no té gaire vocabulari, ara encara pitjor. Li ha girat la cara amb la seva enorme manassa de paleta; queda estesa al terra de la cuina —un munt de roba molla. Fa un soroll estrany, com si s’hagués esmicolat.

—¿Qui és?

Per més que volgués parlar, la Céline seria totalment incapaç de respondre. Intenta recuperar l’alè. Els cabells li pen- gen com una cortina, no se li veuen els ulls ni la boca. La Jo de

bona gana l'ajudaria, però es nota els peus clavats a terra com els d'un llit de presó.

La cuina fa olor de detergent i d'espígol, perfum de publicitat per al sud, cigales i tota la mandanga.

— ¿Qui és el porc que t'ha fet això? ¿Qui és el fill de la gran puta?

La mare omple un got d'aigua. Li relisca de les mans i rodola per la pica d'acer inoxidable. Mormola “para”, però sense convicció. Tampoc se sap a qui ho diu.

— ¿Contestes, sí o no?

Lavors el pare deixa de cridar. La barbeta li comença a tremolar, una amenaça molt pitjor — la Jo aparta els ulls. La mare s'ajup amb el got d'aigua a la mà i aixeca la cara de la Céline, sense cap tendresa. Tampoc n'ha tingut mai, tot s'ha de dir. Per un moment no se sap si li llançarà l'aigua a la cara o si l'ajudarà a beure. La Céline es repenja a terra amb una mà i amb l'altra se li agafa al canell. L'aigua es vessa, regalima pel genoll de la mare i això la irrita. Fa un pas enrere, deixa el got a terra, s'aixeca amb dificultat —de cop, una dona molt vella, tot i aquests aires d'encara tenir trenta anys. La Céline li deixa anar el canell i es queda prostrada, aguantant-se amb el colze. La boca se li ha inflat, el nas es veu tort. Mai no havia picat tan fort, el pare. Agafa el got per beure però l'aigua li regalima pel costat, per la barbeta i la samarreta estampada amb una calavera rosa amb lluentons tot al voltant, i també la sang del nariu dret, que raja i fa bombolles. Milers de puntes se li claven al ventre.

El pare s'ha plegat de braços, ha recuperat forces fins i tot en la postura, desafia la Céline amb els ulls. Ella els té plens d'aigua, les galtes xuclades de tant serrar les dents.

— No dirà res —fa la mare—. No dirà res, aquesta gossa.

Freed from Desire

En el moment de sortir de casa aquell vespre, fa no res, eren quasi guapos. La mare, moreno pastanaga i lluent de crema, duia la cadeneta daurada amb el dofi. Se la veia tan jove, amb el penjoll entre les dents de davant, somrient sense adonar-se'n. El pare feia olor de sabó i aftershave, respirava fort. D'un gest viu s'havia guardat el paquet tou de Marlboro a la butxaca de la camisa —el coll ja estava xop de suor— i havia encès un cigarro en el crepuscle. Els ulls se li estrenyien amb la llum, que encara era forta, morada. Contemplava les fileres de ceps com si en fos l'amo.

La Céline, com a cada inici d'estiu, exhibia la seva bellesa indecent amb roba massa ajustada, els shorts de texà tallats tan curts que el plec de carn entre cul i cuixa s'obria i es tancava a cada pas. En canvi a la Jo se li'n fotia completament, la roba. Com cada any, des de sempre, anava a la fira amb aquella punta de fàstic de tenir-ne ganes encara que no volgués. Per tant, els slims amb els genolls bruts i la samarreta negra informe sense mànigues anaven bé de sobres. Es repenjava a l'espatlla de sa germana com una alga reblanida.

—¿Per què no agafem el cotxe?

Ningú no li va contestar. Se sentien retronir els baixos —deu minuts a peu, com a molt.

Caminaven tots quatre per la cuneta, i això passava tan poc sovint. Les noies havien accelerat el pas per deixar certa distància, com quan eren petites. L'herba seca s'entaforava a les sandàlies, molestava els dits dels peus. Saltaven a peu coix i s'agafaven a l'espatlla de l'altra per poder treure's els brins. Quan ja eren a tocar de la fira, passada la creu de terme, van tornar a alentir el pas de manera que els altres, amuntegats enmig de les atraccions, no s'adonessin que se'n morien de ganes, malgrat tot.

El poble estava transformat. Durant tres dies la fira modificava els carrers, hi escampava una alegria enganxifosa i barades d'oli refregit que arribaven fins a la placeta del centre, al costat de l'església. Els pares havien anat al xiringuito, els amics del pare ja hi eren, amb les dones. Reien fort i xavacà, estaven contents. En Patrick intentava fer ballar la dona, que reia i baladrejava que no en tenia ganes, que ell ja anava massa torrat. Se'ls veia enamorats, gairebé no es notava que li havia fet la cara nova una setmana abans. Ella remenava el cul amb un vestit blavós —una gran papallona de nit. Les dones bevien vi rosat, els homes, pastís. Van saludar les noies, que no s'hi van estar gaire.

—Tu, la gran, l'hauràs de vigilar —va deixar anar la dona d'en Patrick amb una ganyota que traspuava enveja.

El pare va somriure, cofoi, tot seguint amb la vista el cullet de la Céline. Setze anys i prometia. En Patrick es va escurar la gola i va demanar una altra copa.

Eren els mateixos de sempre cada any, colles i famílies que s'ignoren o es barregen enmig de la fregiduria i el caos de les atraccions. Un cop l'any. És veritat que també hi ha Sant Joan i

la festa de l'escola, però la fira està més bé. A la Céline li ha agradat sempre, és la reina de la festa, adulada pels nois de tots els grups. Ja de més joveneta hi havia racons foscos on es deixava anar damunt d'algun noviet i jugaven a no passar de la ratlla, a aturar-se al moment just. Ells somiaven els seus ditets d'ungles roses agafant-los el penis empiuat, ella s'abraçava a uns peluixos enormes guanyats a la parada del tir i esperava paraules tendres. Si per obtenir algun "t'estimo" i altres tòpics per l'estil s'havia de deixar grapejar els pits, hi estava d'acord. Una miqueta. La Jo mentrestant vigilava.

Però aquell vespre només ho veia ella, que la seva germana feia comèdia. S'esclafia per riure les estupideses d'en Lucas, les bromes que no fan gràcia de l'Enzo. El seu gloss brillava de cara a la galeria.

Es van acostar amb els altres a la Taràntula. Deu anys fa que l'atracció s'hi plantifica, amb les cistelles d'alumini que fan pampallugues vermelles i grogues i les llumetes que es tornen boges quan sona *Freed from Desire*. El vertigen, encara ara, i els crits quan la màquina es posa en marxa i aixeca els penjolls de voladors voluntaris. Fins i tot als vells els diverteix, que els joves s'embarquin per xisclar de por allà dalt. Ningú no sembla trobar estrany que soni sempre, cada any, la mateixa cançó de *dance*, com si el temps s'hagués aturat el 1996, vint anys enrere.

La Céline i la Jo s'ho coneixen de sobres. Ja ni se'n recorden, de quantes vegades han xisclat quan els seients comencen a girar a poc a poc abans de caure en picat i enfilarse igual de ràpid. Però sempre hi tornen, per les pessigolles al ventre.

En Lucas ja estava intentant avançar l'Enzo per pujar-hi amb la Céline.

Ella s'ha passat la mà pel clatell per fer-se caure la melena endarrere i el temps s'atura en els ulls dels nois durant el vol

dels cabells, fins a la fuetada a l'esquena. Després respiren, una mica menys creguts i molt més agosarats que abans, amb un somriure una mica estúpid. Però malgrat tota la comèdia davant dels altres, malgrat el plaer del volum al màxim que obliga a cridar o enganxar els llavis a l'orella, l'eufòria era fingida. Ja hi havia aquesta cosa en ella, per més que fingís ignorar-la: una conseqüència lògica, una lògica freda que fa que la misèria no engendri res més que misèria. Es mentia a si mateixa encara una mica més, el temps de fer un tomb, de veure dos nois que es barallen pel privilegi d'agafar-li la cintura en ple rodament, d'acollir els seus crits de por i els cabells enredats durant les caigudes en picat de la màquina, d'esperar alguna cosa més. I tot i així, amb el cap alçat en direcció a la gran aranya de ferro i els peus damunt dels graons estriats que fan pampallugues de colors, es trobava malament. Era absurd: no tenia por de les altures ni de la velocitat, sempre li havien agradat les atraccions. Una opressió una mica enganxosa —¿una intuïció de fa segles?

La Céline es va girar cap a l'Enzo i amb una mirada el va escollir per a aquell primer tomb. En Lucas va quedar decebut, però n'hi hauria d'altres, feien deu tombs cada vespre de fira, la nit tot just començava. No està clar que hagi de guanyar sempre el que obre la partida d'escacs. Es va allunyar per cargolar un peta. El tomb següent seria per a ell. La Vanessa es va aferrar a la Manon, o potser va anar al revés. Escataïnaven tot traient-se de sobre l'Antony, que les agafava xiuxiuejant-los coses a l'orella. Elles feien veure que no l'entenien, ventaven cops de cap i de malucs. Els brillaven els ulls. Al seu voltant la música saturava l'aire, feia vibrar el terra, pujava per les cames —*Want more and more, people just want more and more*—, fins i tot les cames de la Jo. Els genolls li vibraven una mica, no hauria sabut

dir ben bé si aquell furor li agradava o no. Els ulls li anaven de les cistelles que acabaven de buidar-se a la seva germana.

—¿Estàs segura que vas bé?

Havia de cridar. La Céline no va respondre, estava blanca, amb els ulls dilatats pels llums histèrics. Va fer que sí amb el cap baix, els cabells a la cara.

—Ningú t'hi obliga si no et trobes bé —va tornar-hi la Jo—. Que no som aquí per menjar-nos la mateixa atracció de fa deu anys.

Va tenir el mèrit de fer somriure la Céline, que es va ajupir per gratar-se una picada de mosquit al panxell. En redreçar-se va sentir que tot girava, uns puntets blancs li alteraven la visió. La suor li xopava el clatell, sempre humit amb aquesta tofa de cabells i l'estiu que començava —se'ls hauria hagut de lligar. I la gentada, el soroll, l'escalfor dels motors que pujava de la màquina....

—Va, pirem —va insistir la Jo—. Fas una cara de merda.

—Deixa'm estar. ¿T'has vist la cara, tu?

—Vés a cagar, Céline. Tu mateixa, puja-hi i potaràs damunt de l'Enzo, que segur que li encantarà.

—¿Què dieu? —va cridar l'interessat.

—Res —contesten totes dues sense mirar-lo.

La música hi torna, incrustada a l'aràcnid com el cant d'una bèstia. Sense parar, desesperadament encallada a *repeat*. La Jo pensa que és l'única que capta la ironia de la cosa.

Han agafat lloc a les cistelles. La Jo s'instal·la i abaixa la barrera de seguretat. Els xuts d'adrenalina sempre els entoma sola. Els altres pugen de dos en dos, parelles que escatainen, es corden els cinturons damunt la panxa i donen la fitxa de plàstic a en Sauveur, el firaire de l'atracció: sempre hi ha estat ell, des de fa segles, només que ara amb una dent menys i els

cabells una mica més esclarissats. Pica l'ull a la Jo: sempre ha sabut reconèixer els rarots, se'ls estima fraternalment.

L'aranya es posa en marxa, aixeca les potes al cel. La Jo mira cap avall: els marrecs enganxen el nas al vidre de les caixes plenes de peluixos, intenten pescar-ne un amb les pinces i sempre perden. Més enllà, el xiringuito amb els gots escampats que semblen de jugar a fer cuinetes, i els pares, animallets.

Freed from Desire ressona encara més fort, allà dalt.

Era embriagador, de sobte, aquesta guinyada per sobre la gent. La Jo ho havia oblidat. Li hauria agradat alguna altra cosa de fons sonor, grandiosa o aspra, en comptes d'aquesta cançó petarda i tronada. Ni mai, va assaborir el cap-rodo i les comes que feien figa. S'avorreixen tant aquí que qualsevol emoció forta és bona. Si senten el vertigen és que encara no són morts, encallats ells també a la tecla *repeat*. Davant seu, la Céline, enganxada a l'Enzo, encaixava els sobresalts de la Taràntula tot fent xisclets. La Jo mirava la seva germana, borrosa amb la velocitat: un any més gran, el cervell d'un mosquit i el port d'una reina. Setze anys d'agitar-se pel món, d'estar a tocar del buit, de descloure's sense aprendre. De tornar-se encara més guapa que l'any abans, i una mica més tòtila. És curiós que sigui la Céline, la gran. La Johanna no és especialment assenyada, però porta a dins una mica d'aquest tedi desesperat que pot passar per maduresa, fins i tot als quinze anys.

De sobte, el cap de la Céline va deixar d'agitar-se i va caure damunt l'espatlla de l'Enzo. No s'hi va quedar arrupit com el d'una enamorada: queia enrere, sacsejat per la velocitat. L'Enzo es va esverar, intentava atansar-se la cara de la noia, li aguantava el clatell com si s'hagués de trencar, cridava i agitava el braç lliure —com tots els altres al voltant seu. La Jo va veure de seguida que la seva germana s'havia desmaiada, però no va pas

cridar. Va esperar que passés, que l'aranya acabés la seva dansa boja —uns minuts, no gaire més. El temps sempre es fa més llarg enfilats allà dalt, però tot acabaria calmant-se, ho sabia. Impossible gaudir del vertigen, ara. Estava segura que aquella tòtila es desmaiaria, ho duia estampat a la cara.

Cada vegada més lentes, les cistelles van anar baixant a terra. Una mena de sirena d'alarma va anunciar que s'havien acabat les sotragades. Va ser aleshores que els crits de l'Enzo van alertar a tothom, i un eixam de gent es va precipitar per treure la Céline de la cistella cromada. En Sauveur va parar la música —per fi, va tenir temps de pensar la Jo— i va sortir rabent de la cabina. Amb quatre crits els va fer fora a tots, es va acostar a la Céline i li va fotre una bufa, la primera d'una llarga sèrie. Els pares van arribar corrents amb en Patrick i la seva dona, avisats pels nois. Pujaven a l'atracció quan la Céline per fi va redreçar-se, va obrir els ulls, va inclinar-se i va acabar vomitant als peus de l'Enzo. El riure sorneguer de la Jo va marcar l'inici del merder de veritat.

—¿Què té? —va fer el pare amb la veu estovada per l'anís, vagament preocupat.

La Céline va defugir la mirada del pare. Es devia haver entossudit a no creure-s'ho, a enganyar-se durant setmanes a còpia d'aixafar-se els pits esponerosos amb uns sostens massa petits. A menys que ho hagués sabut des del principi i hagués fet veure que no, com si el sol fet de no acceptar-ho pogués eliminar-ho del mapa. Ara, quan li raja el vòmit calent per la boca, com cada dia des de ja fa massa temps, per fi ho entén i no és l'única.

—¿No està pas prenyada, la teva mossa?— deixa anar la dona d'en Patrick.

Horitzons

—La primera vegada —explicava la Céline— és com si una agulla de fer mitja et travessés per dins.

—¿I per què ho fas, doncs? —deia la Jo amb sorpresa, fent una ganyota amb la boca torta i aguantant-se el ventre a l'alçada de l'estómac, com si allò passés pel llombrígol.

Sabia perfectament per on passava, no era pas idiota, tampoc. Però l'agulla de fer mitja era una mica massa gràfic. Tretze anys, tenia. La Céline, catorze.

—No, però després està més bé.

Era fa dos anys, a la “seva” barraca de pedra seca, que la Céline explicava per què després estava més bé. Les barraques del sud, com els búnquers de les platges del nord, acullen entre els seus murs de pedra els fumadors clandestins i les confidències —i els primers claus, de vegades. I els vagabunds.

—Després, ¿com és?

—Més bé, t'he dit. Estrany, però bé.

Arronsava el nas i somreia tot plegant les cames. Les noies mataven els mosquits a bufetades damunt les cuixes nues. Les de la Jo també eren maques, però no tenia gaire importància.

Amb uns pits triomfants que anunciaven un futur esplèndid a partir dels tretze anys si sabia fer servir els seus encants, la Céline ben aviat va arrebregar les repassades dels homes que, sense cap respecte, no s'estaven de res: ja els pertanyia. El pare va trigar a adonar-se que, com era d'esperar, la Céline ho sabia sense que ningú l'hi hagués ensenyat. Tampoc se n'havia d'estranyar, va ser ell el primer a fer-ne l'elogi, orgullós com si es tractés d'una vedella. La Céline era guapa i en treia profit, i això que la seva capacitat atractiva era inversament proporcional a la profunditat del seu camp de visió. Per a la Céline, l'horitzó anava fins on arribava la vista. La casa donava als turons del Luberon. Des de les finestres de l'institut d'FP podia veure el mont Ventoux. Més enllà començava l'horitzó de la seva germana. Però això no era pas per ara mateix.

Quan la Jo passa la porta tornant de l'escola, el pare l'espera instal·lat a la taula de la cuina. No han parlat des del vespre de la festa: només es creuen.

—Seu.

Ella obeeix sense dir res. Nota l'absència de la mare, la de la Céline.

—¿Ho sabies?

—No.

—¿Et penses que sóc imbècil? Tornem-hi: ¿qui és?

Va ple d'esquitxos de ciment. Les mans les té quasi blanques. La Jo es queda mirant les petites gotes en relleu, solidificades. S'agafa als dibuixos que fan els puntets, es perd per la carn de les falanges. Ell agafa fort el got. Ja va tou —una mica, no massa.

—No ho sé. T'ho juro.

—No ho juris. Ho has de saber per força.

La Jo diu que no. Ho torna a dir i fa que no amb el cap, la boca com si la dugués cosida —clava els ulls, un de cada color, en la vista baixa del pare. Ell no ho suporta. L'estima, la petita, però sempre l'ha trobada rara, i no és l'únic. Des de sempre, amb aquests silencis i aquests ulls vaires, un de verd i un de blau, amb matisos però no idèntics. Ja de petita feia por, o en tot cas incomodava la gent. Els vells hi veien mals presagis, en la mirada vaira, i els de la seva edat una raresa que la situava —de fet— en una realitat diferent. Que et trobin estrany té avantatges. A còpia de fer veure que no la veien per evitar que els mirés, la gent acabava oblidant-la. Cosa que afavoreix certes excentricitats, i de vegades la Jo n'abusava, qüestió de mantenir vigent el permís per a una mica de bogeria, la pantalla de malestar entre ella i els altres. Ara, davant del pare, la necessita. La veritat és que no en sap res, de qui ha prenyat la seva germana. Si pensa en tres mesos enrere no se li acut ningú. Amb la seva germana, mai se sap. Ha passat temps des de les grapejades darrere els autos de xoc. És guapa, la Céline, però es veu que per a segons qui és una puta i prou.

—No ho sé, de veritat.

El pare sospira. La Jo té por, de sobte, que s'esquerdi i s'ensorri. En aquesta cara bruna i agressiva les ninetes clares semblen de nen, envoltades de pestanyes massa llargues. La mitja penombra de la cuina amaga el que no vol veure la Jo. Prefereix les hòsties —al cul o a la cara, tant és. Però veure'l plorar, no. El rellotge fa txic-txic-txic, els segons que van passant amb l'imbècil d'en Mickey al mig; en compta dotze abans d'aixecar-se. Obre la nevera per agafar dues birres, en posa una davant del pare. Ell aixeca la vista agraït, destapa la seva amb l'encenedor. Quan allarga la mà cap a l'altra, ella el deixa fer. I després toca el dos amb la birra i un piti que li ha agafat

del paquet. Sap que ell ha aixecat el cap, que la mira com travessa les tires de plàstic de la cortina. Nota la seva mirada entre els omòplats i el cul.

—¿On vas?

Però no és amenaçador, només pregunta.

Ella s'arronsa d'espatlles sense respondre i encén el piti. La gespa del jardí, que l'estiu ja ha recremat, és plena de bestioles que carrisquegen. L'ampolla a la mà encara és fresca, però no durarà gaire.

—Ara torno.

I s'escapa a la garriga, busca un racó d'ombra on fugir de les preguntes i beure's la cervesa en pau.